



דא מן דא. ועל רזין אלין, הווי ידעי, אי ישראל זפאין, אי לא.

**ברובים: רביין.** וכלא ברזא חד קיימי, דכתיב (הושע יא א) **כי נער ישראל ואהבהו.** ובגין כך **כלא בחדותא דסיהרא קיימא, כמה דאתחדי דא בחדותא, הכי איהו כלא.** ובגין נער, אינון נערים. ורזא דא (ישעיה נד ו) **אשת נעורים, דקיימא על תרין נערים, בחדותא עילאה.**

**ברובים אנפי רבבי, ואנפי זוטרי.** ודאי הכי אינון אנפין טמירין לעילא, דלא אתגליין. ובגיניהו, הוי (דף נד ע"א) **חדותא דסיהרא, ומלוי דילה.**

**אנפי זוטרי לתא, כמה דאוקימנא בכפרת, לעילא ותא ברזא חדא קיימא.** את השמים ואת הארץ, אינון רזא דתרין פרובים, חד דכר, וחד נוקבא, למהוי דביקין אלין באלין בחביבותא, כמה דאיתמר. את, לאסגאה עילא ותא פחדא, למהוי רזא דכרובין כלא בכללא חדא.

**כתיב (תהלים ק ב) עבדו את ה' בשמחה, חדוותא דתרין פרובין.** דהא רביין, כל מאן דשארי בגויהו, אתהדר אנפוי פרבייא, וחדוי עמהון. ורזא דא, פיון דשארי עליהו, מאן דשארי, אתהדר נער, בחידו דכלא, וברעותא, ואף על גב דאתיין בדינא על עלמא, פיון דשארי עליהו, אתהדר בחדוה, נער קטיר בחידו. ועלמא אתהדר ברחמי.

**מאן דאיהו פרוגזא, ייתון לגביה נער, וישתפך רוגזיה, ויתהדר בחדוה, ושוי גרמיה פרבייא, וכדין כלא בחידו.** ועל רזא דא כתיב, (הושע יא א) **כי נער ישראל ואהבהו, לית רחימו וחיבו בו פר פרבייא.**

היו יודעים אם ישראל צדיקים או לא.

**ברובים - תינוקות.** והכל בסוד אחד עומדים, שכתוב (הושע יא) **כי נער ישראל ואהבהו.** ומשום כך הכל עומד בהתחדשות הלבנה, כמו זה מתחדשת בהתחדשות, כך הוא הכל. ומשום הנער, הם נערים. וזה סוד (ישעיה נד) **אשת נעורים, שעומדת על שני נערים, בהתחדשות עליונה.**

**ברובים - פנים גדולות ופנים קטנות.** ודאי כך הם הפנים הנסתרות למעלה, שלא מתגלות. ובשבילן היה התחדשות הלבנה ומלוייה.

**פנים קטנות למטה, כמו שבארנו בכפרת, למעלה ולמטה עומדים בסוד אחד.** (בראשית א) את השמים ואת הארץ, הם סוד שני הפרובים, אחד זכר ואחד נקבה, שיהיו דבקים אלו באלו בחביבות, כמו שנאמר את, לרבות מעלה ומטה כאחד, שיהיה סוד הפרובים הכל בכלל אחד.

**כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה, השמחה של שני הפרובים.** שהרי תינוקות, כל מי ששורה בתוכם, חוזרות פניו כתינוק ושמח עמם. וסוד זה, פיון ששורה עליהם, מי ששורה חוזר להיות נער, בשמחת הכל וברצון. אף על גב שבא בדין על העולם, פיון ששורה עליהם, חוזר להיות בשמחה, נער קשור בשמחה, והעולם חוזר להיות ברחמים.

מי שהוא ברגז, וביאו אליו נער וישפך רגזו, ויחזר להיות בשמחה, ושם עצמו כמו תינוק, ואז הכל בשמחה. ועל הסוד הזה כתוב כי נער ישראל ואהבהו, אין אהבה וחיבויות פרט לתינוק.



**כְּתִיב** (שמות לג יא) ויהושע בן נון נער לא ימיש. דהוה קאים גו משפנא דמשה, בגין דהווא אוהל, אוהל דמשה הוה. ובשעתא דשכינתא הוה אתיא, ואשפח תמן ליהושע דאיהו נער, ומיד הוה בחידו ורעו. דחדוה דיהושע אנפוי דסיהרא דכולא, בכל רזין דיליה הכי הוה.

בין דמשפנא אתבגי, לא אצטריך יהושע למיהוי תמן, אלא פרוכים הוו תמן, ומשתכחי ברחיבו דא בדא, אנפין באנפין, פרכיאי בחידו. בין דשאר עיליהו מיד כולא בחידו, ודינא לא אשתכח כלל. ובגין דקודשא בריך הוא רעותיה בעמא דישראל, בעיין לאחזאה עובדא לתתא, לאתערא רחמי, ולאעברא דינא, דלא ישלוט עיליהו כלל, ויהוה תדיר בחדוה עמיה. זכאין אינון בעלמא דין, ובצלמא דאתי.

**כְּתִיב** (ש"א ג א) והנער שמואל משרת, כתיב נער, וכתיב (תהלים ד טו) ושמואל בקוראי שמו. ותנינן, שקול היה שמואל כנגד משה ואהרן. אי שקול איהו כמשה ואהרן, אמאי כתיב נער, דהא בכמה דרגין אינון, דלא הוה מטא אפילו לדרגא זעירא דמשה, כל שפן למיהוי שקול פתרוויהו.

אלא האי קרא הכי הוא, משה ואהרן בכהניו, משה איהו נביאה מהימנא עילאה על כל שאר נביאי. אהרן בכהניו, איהו פהנא עילאה על כל פהני עלמא, דלא הוה פהנא רבא דסליק בדרגא עילאה באהרן. זכה אהרן לכהונה ונבואה, נביא וכהן. מה דלא זכה פהנא אחרא. ואי תימא, הא זכריה פהן ונביא היה, ההיא נבואה לשעתיה הוה, דכתיב (דה"א כד ט) ורוח לבשה את זכריה.

**כְּתוּב** (שמות לג) ויהושע בן נון נער לא ימיש. שהיה עומד בתוך משכן משה, בשביל שהאהל ההוא היה האהל של משה. ובשעה שהשכינה היתה באה ומצאת שם את יהושע שהוא נער, מיד היתה בשמחה וברצון, ששמחת יהושע פני הלכנה בכל, בכל סודותיו כף היה.

בין שנבנה המשכן, לא הצטרף יהושע להיות שם, אלא הפרוכים היו שם, ונמצאים בחיכות זה עם זה, פנים בפנים, תינוקות בשמחה. בין ששרתה עליהם, מיד הכל בשמחה, ואין בנמצא הדין כלל. ובשביל שרצונו של הקדוש ברוך הוא בעם ישראל, צריכים להראות מעשה למטה, לעורר רחמים ולהעביר הדין, שלא ישלט עליהם כלל, ויהיו תמיד עמו בשמחה. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

**כְּתוּב** (שמואל א-א) והנער שמואל משרת, כתוב נער, וכתוב (תהלים טז) ושמואל בקראי שמו. ושנינו, שקול היה שמואל כנגד משה ואהרן. אם שקול כמו משה ואהרן, למה כתוב נער? שהרי בכמה דרגות הם, שלא היה מגיע אפילו לדרגה הקטנה של משה, כל שפן להיות שקול כנגד שניהם!

אלא הפסוק הזה הוא כף: (שם) משה ואהרן בכהניו, משה הוא נביא נאמן עליון על כל שאר הנביאים. אהרן בכהניו, הוא הפהן העליון על כל פהני העולם, שלא היה כהן גדול שעלה בדרגה העליונה כמו אהרן. זכה אהרן לכהונה ונבואה, נביא וכהן, מה שלא זכה פהן אחר. ואם תאמר, הרי זכריה כהן ונביא היה? הנבואה ההיא לשעתה היתה, שפתוב (דה"ב כד) ורוח לבשה את זכריה.



פְּרֻשַׁת כִּי תִשָּׂא

מֵאִי כָּל הָעוֹבֵר עַל הַפְּקוּדִים, אֲלֵא דָא הוּא  
מֵאֵן דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדֵין דְּמֵאֲרִיה, אִי בְּעֵי  
לְאַתְתְּקֵנָא קָמֵי מֵאֲרִיה, וְלֹא יִשְׁלוּט עֲלֵיהּ דִּינָא  
דְּלְעֵילָא, זֶה יִתְנֹה. ז"ה בְּעֵי לְמִיתָן, לְקַרְבָּא  
לִיהּ בְּזַא"ת, וְלֹאֲנַהֲרָא לֵהּ בְּנַהֲרֵיהּ, בְּגִין דְּלֹא  
תּוֹקִיד עַלְמָא בְּשִׁלְהוּבֵי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּעֵבֵר עַל  
פְּקוּדֵין דְּמֵאֲרִיה, אֲפִרִיד זֶה מִזַּאת, כְּדִין בְּעֵי  
לְאַתְתְּקֵנָא לְהוּא אֲתֵר, וְלֹאֲרַמָּא רִישָׁא קָמֵי  
דִּינָא, וְלֹא יִשְׁלוּט דִּינָא עֲלֵיהּ.

זֶה יִתְנֹה. תָּא חֲזִי, בֵּי דִינָא דְּלְעֵילָא, לֹא  
מְעַנִּישֵׁין לִיהּ לְבַר נֶשׁ עַד דְּאִיהוּ בַר עֲשָׂרִין  
שָׁנִין. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּהוּא זְמָנָא אֲשֵׁתְלִים  
בְּתַרִּין חוּלְקִין, בְּחוּלְקָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא  
וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא, אִי הוּא זְמָנָא עֵבֵר  
עַל פִּיקוּדָא, לְמֵאֵן בְּעֵי לְמִיחַב, בְּאַתְרָא דְּחַב  
גְּבִייהּ, וְלְמֵאֵן בְּעֵי לְאַמְשַׁכָּא. הָדָר וְאָמַר  
מַחְצִית הַשְּׁקָל.

תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל  
אִיקְרוּן אֲחָד. וְכַד כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא,  
לֹא אִיקְרִי אֲחָד. וְעַל דָּא מַחְצִית הַשְּׁקָל, דְּהוּא  
עֲשָׂר גֵּרָה, רְזָא דִּיּו"ד, בְּעֵי לְאַמְשַׁכָּא וְלֹאֲנַהֲרָא  
בְּאַתְרָא דְּפָגִים.

וְדָא הוּא כּוּפֵר נִפְשׁוֹ וְדָא, דְּהָא נִפְשׁ וְאִו  
אִיהִי בֵּי דִינָא. בְּמֵאִי אֲתַכְפֵּרָא וְאַסְתַּלִּיק  
דִּינָא. בְּהוּא מַחְצִית הַשְּׁקָל, וְדָא אִיהוּ טוֹב,  
דְּאַנְהֵר לִיהּ. וְכַד מִתְדַבְּקִין תְּרוּוִייהוּ כְּחָדָא,  
טוֹב וְנִפְשׁ, כְּדִין אִקְרִי שְׁקָל הַקֹּדֶשׁ. וְאִיתְעַר  
כְּסָף יְמִינָא דְּמִלְכָּא, לְגַבֵּי תְרוּמַת ה'.

וְעַל דָּא בְּעָא מִשָּׂה בְּשַׁעְתָּא דִּינָא, וְעַתָּה יְגַדֵּל  
נָא כַּח אֲדוּנִי. יו"ד רַבְתָּא יִתְחַבֵּר בְּהֵדָה,  
דְּאִקְרִי מַחְצִית הַשְּׁקָל. וּבְאֵן אֲתֵר אֲתַחְבֵּר.  
בְּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ. וְכַד תְּרוּוִייהוּ מִתְחַבְּרִין, כָּל

פְּרֻשַׁת כִּי תִשָּׂא

מֵה זֶה (שְׁמוֹת ל) כָּל הָעוֹבֵר עַל  
הַפְּקוּדִים? אֲלֵא זֶהוּ מִי שְׁעוֹבֵר עַל  
מִצְוֹת רַבּוֹנוֹ, אִם רוֹצֵה לְהַתְּפַקֵּן  
לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ, וְלֹא יִשְׁלַט עֲלָיו הַדִּין  
שְׁלַמְעֵלָה - זֶה יִתְנֹה. ז"ה צְרִיף  
לְתַת, לְקַרְבּ אֹתוֹ עִם זַא"ת,  
וְלְהֵאִיר לוֹ בְּאוּר, כְּדִי שְׁלֹא יִשְׂרַף  
אֶת הָעוֹלָם בְּשִׁלְהוּבֵי, מִשּׁוּם  
שְׁמֵי שְׁעוֹבֵר עַל מִצְוֹת רַבּוֹנוֹ,  
מִפְּרִיד ז"ה מִזַּא"ת, אֲזוּ צְרִיף  
לְתַקֵּן אֶת אֹתוֹ מִקּוּם וְלְהֵרִים  
רֵאשׁוֹ לְפָנֵי הַדִּין, וְלֹא יִשְׁלַט הַדִּין  
עָלָיו.

זֶה יִתְנֹה, בֵּא וּרְאֵה, בֵּית הַדִּין  
שְׁלַמְעֵלָה לֹא מְעַנִּישִׁים אֶת הָאָדָם  
עַד שֶׁהוּא בֵּן עֲשָׂרִים שָׁנָה. מֵה  
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ הַזְּמַן הוּא  
הַשְּׁתַּלְּם בְּשָׁנֵי חֲלָקִים - בְּחֵלֶק  
שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנֻסַת  
יִשְׂרָאֵל. וְעַל כֵּן, אִם בְּאוֹתוֹ זְמַן  
עֵבֵר עַל מִצְוָה, לְמִי צְרִיף לְחוּב?  
לְמִקּוּם שְׁחֻטָּא אֲלִיו, וְלְמִי צְרִיף  
לְהַמְשִׁיף? חֲזַר וְאָמַר מַחְצִית  
הַשְּׁקָל.

בֵּא וּרְאֵה, הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא  
וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים אֲחָד,  
וּכְשֶׁכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּת, אֵינָם  
נִקְרָאִים אֲחָד. וְעַל כֵּן מַחְצִית  
הַשְּׁקָל, שֶׁהוּא עֲשָׂר גֵּרָה, הַסּוּד  
שֶׁל יו"ד, צְרִיף לְהַמְשִׁיף וְלְהֵאִיר  
לְמִקּוּם שְׁפָגִם.

וְזֶהוּ כְּפֹר נִפְשׁוֹ וְדָא, שְׁהֵרִי נִפְשׁ  
וְאִו הִיא בֵּית דִּין. כְּמָה מִתְּכַפֵּר  
וּמִסְתַּלֵּק הַדִּין? בְּמַחְצִית הַשְּׁקָל  
הַהִיא, וְזֶהוּ הַטוֹב שְׁמֵאִיר לֵהּ.  
וּכְשֶׁנִּדְבְּקִים שְׁנֵיהֶם יַחַד, טוֹב  
וְנִפְשׁ אֲזִי נִקְרָא שְׁקָל הַקֹּדֶשׁ,  
וּמִתְעוֹרֵר כְּסָף, יְמִין הַמְּלָךְ אֶל  
תְּרוּמַת ה'.

וְעַל כֵּן בְּקֶשׁ מִשָּׂה בְּשַׁעַת הַדִּין  
(בְּמִדְבַר יד) וְעַתָּה יְגַדֵּל נָא כַּח אֲדוּנִי.  
יו"ד רַבְתִּי יִתְחַבֵּר עִמָּה, שְׁנִקְרָאת



מחצית השקל. ובאיזה מקום מתחבר? בשקל הקדש. וכששניהם יחד מתחברים, כל אותם בתי הדין שבשער המקדש מסתלקים שלא לעשות דין, שהרי ודאי כפר נפשו נתן.

בא וראה, הכפר הזה, כדאי הוא לכפר על עשרה שבטים, שמכרו את יוסף, והפרידו ז"ה מזא"ת, ועברו על מצוות רבונם. משום כך, עשרים גרה השקל, פנגד אותו שגר בארץ נכריה, שהסתלק מהארץ הקדושה ונמכר בעשרים כסף. ובני ישראל לא הרימו ראש מאותה השעה באותו החטא. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: אם אתה רוצה להרים את ראשם למעלה - זה יתנו, כ"ל.

בא וראה, הצדיק שהוא נקרא כל, וכנסת ישראל העשירית של כלם נכללת בו, התקברו זה עם זה, ואז נקראים שקל הקדש. משום שהוא חצי גוף וכנסת ישראל חצי גוף, מתחברים זה עם זה, והגוף משלם.

ושנים עשר שבטים שפחת היים יונקים כל אחד ממקומו, זהו שפתיב זה יתנו. ז"ה, חשבון שנים עשר, שגדבקים סביב המשכן העליון. ובאותו הזמן תהיה להם נשיאות ראש, משום שגדבק ראש המלה במקומו אותו ששמר יו"ד. וכשהלך לעולם הבא, נוספה בו יו"ד, שפתיב (בראשית ו) וישם בארון במצרים.

ועל ידי משה שנולד באדר, התעלה משם, והיתה להם לישראל נשיאות ראש. ומשום זה נותנים באדר אותם השקלים, להרים את ראשם למעלה ולקרב את קדשות המלך למקומם, וצד ובאה זאת פרשם של צדיק שהוא

אינון בתי דינין דבתרע מקדשא, מסתלקין דלא למעבד דינא, דהא ודאי כפר נפשו יהב. תא חזי האי פופרא, כדאי הוא לכפרא על עשרה שבטין, דזפינו ליוסף, ואפרידו ז"ה מזא"ת, ועברו על פקודייה דמאריהון. בגין כך עשרים גרה השקל, לקביל ההוא דגר בארעא נוכראה, דאסתלק מארעא קדישא, ונמכר בעשרים כסף. ובני ישראל לא ארימו רישא מההוא שעטא, בההוא חובא. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, אי את בעי לארמאה רישיהון לעילא, זה יתנו, כ"ל.

תא חזי, ההוא צדיק כל אקרי, וכנסת ישראל עשיראה דכלהו אתפלילת ביה אתקרבו דא בדא, כדין שקל הקדש אקרון, בגין דאיהו פלג גופא, וכנסת ישראל פלג גופא, אתחברו דא בדא, גופא אשתלים.

ותרין עשר שבטין דתחות ימא, ינקין כל חד מאתר דיליה. הדא הוא דכתיב, זה יתנו. ז"ה, חושבן תרין עשר, דאתדבקי סחריני משכנא עילאה. ובההוא זמנא יהא לון נשיאות רישא, דאתדבק ראש המטה באתריה ההוא דנטיר יו"ד. וכד אזל לעלמא דאתי, אתוסף ביה יו"ד, דכתיב (בראשית ו כו) וישם בארון במצרים.

ועל ידי דמשה דאתייליד באדר, אסתלק מתמן, והוה לון לישראל נשיאת ראש. ובגין כך באדר יהבין אינון שקלים, לארמא רישיהון לעילא, ולקרבא קידושין דמלפא לאתריהו, וסטרא דימינא אתער בעלמא, וסמכי משכנא אתקיימו על תיקונייהון. ואתיא זאת ברשימו דצדיק דהוא יו"ד, דאיתדבק בה בכל (דף נד ע"ב) קידושין דלעילא, כד הימין מתעורר בעולם, ותומכי המשכן עמדו על תקונם.